Ludas Matyi

VI. évfolyam, 29. szám
1950 július 14

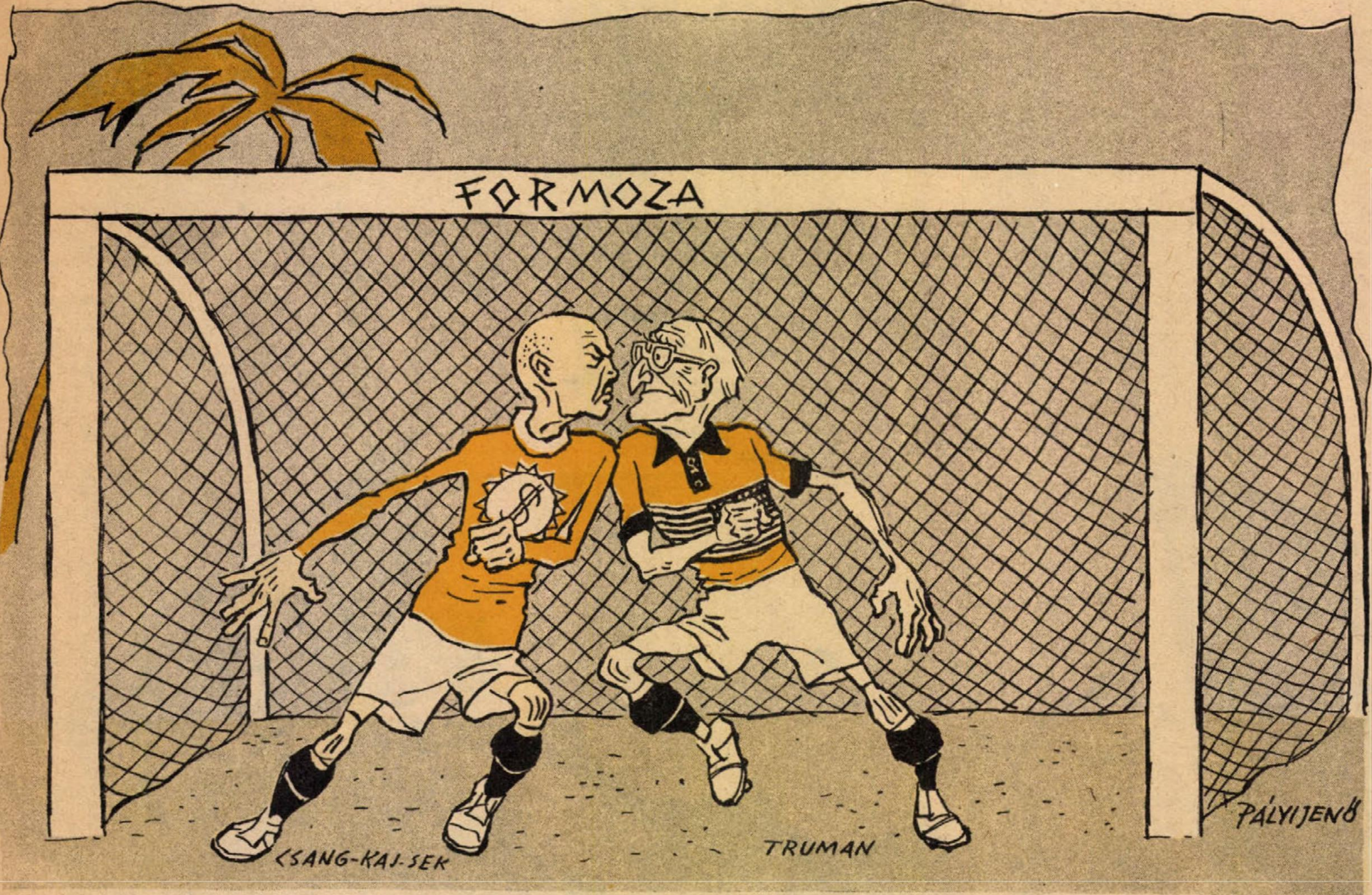

70 fillér

Egy amerikai elnök gondjai

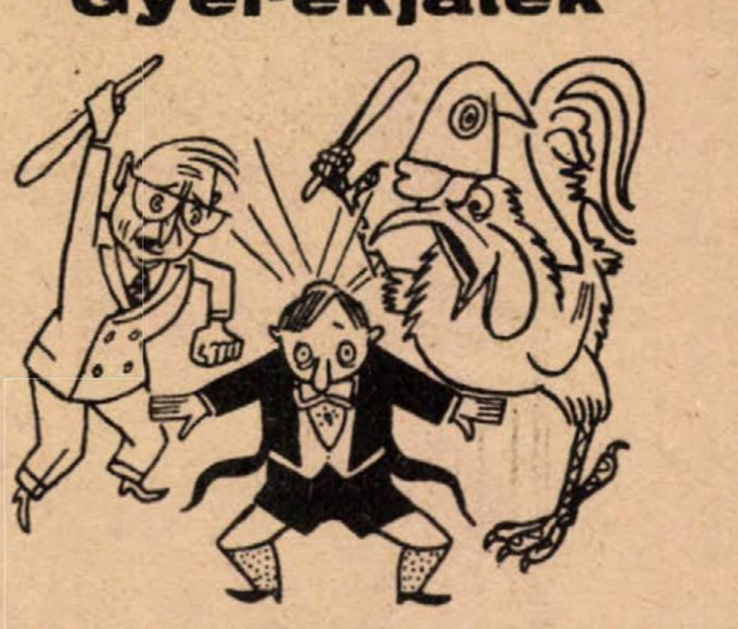
– Ja és hogy el ne felejtsem, még a francia kormányválság!

Ketten is kevesen vannak...

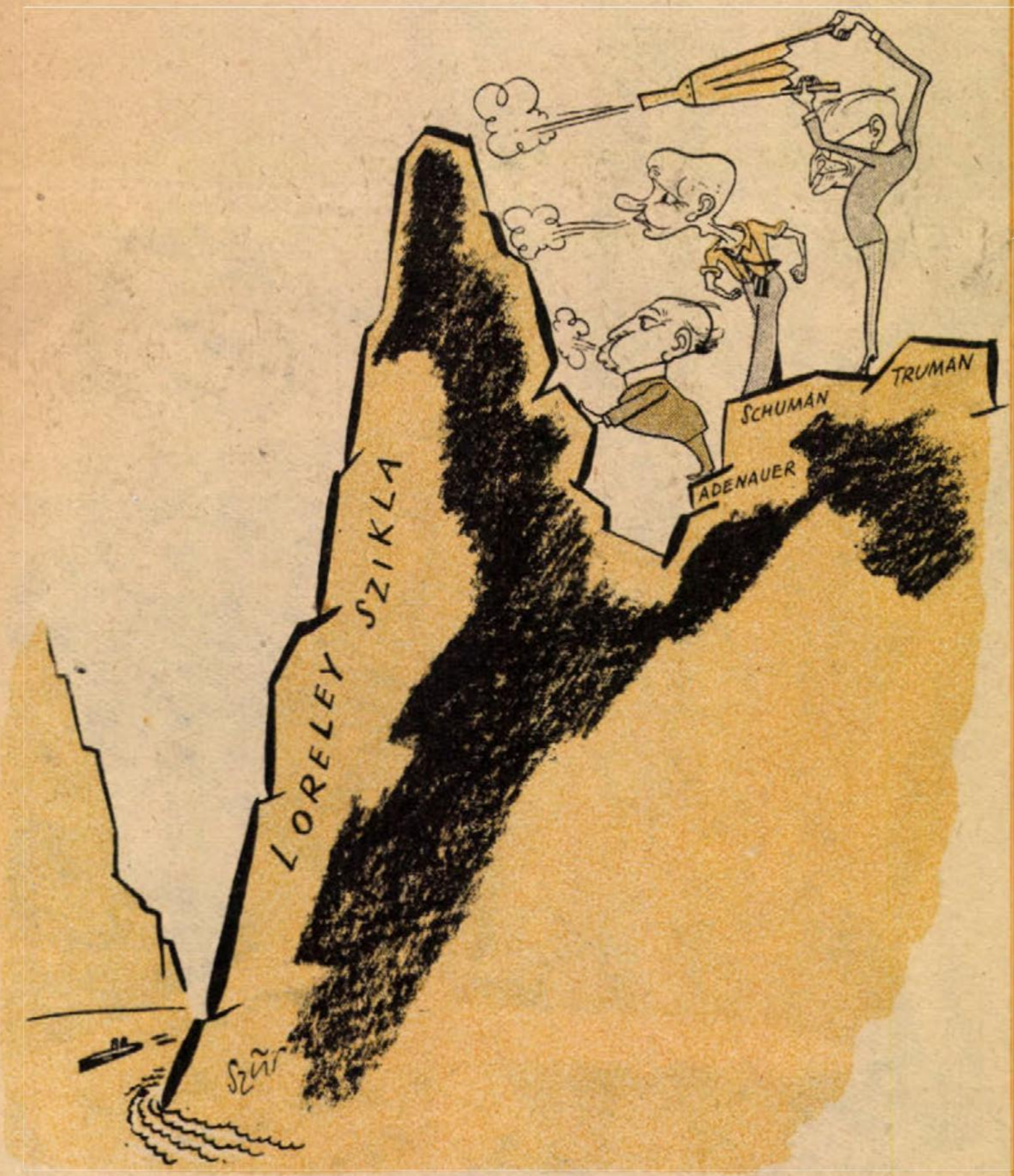
Csangkájsek: Miért állsz a helyemre, amikor Mukdentől Formózáig én védtem a kaput?
Truman: Nézd Csang, ahogy te védted, úgy én is elvédem Newyorkig.

Gyerekjáték

Harry bácsi: Na gyerekek, ki akar francia miniszterelnök lenni?
Francia kisfiú (csúnyát mond.)
Harry bácsi: Nem úgy van az, gyerekek! Majd kiszámoljuk! Akire az utolsó szótag jut, az a francia miniszterelnök!
Egyedem-begyedem tengertánc,
Munkás sógor mit kívánsz,
Nem kívánok egyebet,
Csak egy darab kenyeret,
Dehát aztat nem lehet!
Incs-pincs —
Te vagy kint!
Te vagy a miniszterelnök Queuille!
Queuille: Én, Harry bácsi? Jó! Ajaj, nekem ki kell mennem! (Megbukik.)
Harry bácsi: Szégyeld magad, ilyen nagyfiú létedre! Gyerekek, ki akar francia miniszterelnök lenni?
Francia kisfiúk: Én se! Én se! Én se!
Harry bácsi: Ejnye gyerekek, de elszemtelenedtetek! Vegyétek tudomásul, hogy aki nem lesz francia miniszterelnök, annak a fejére ütök.
Francia politikus kisfiú (bőg).
Harry bácsi: Mit bőgsz?
Francia politikus kisfiú: Mert aki francia miniszterelnök lesz, annak viszont Franciaország üt a fejére.

Akik Trumannal egy követ fújnak

(Az amerikaiak aláaknázták a híres Loreley-sziklát, hogy szükség esetén felrobbanthassák és vízzel árasszák el a Rajna-vidéket.)

Dunaparti strandjelenet szúnyoggal

— Gyere szívem, segíts nekem. Vakaróztam és most nem tudom kibogozni magamat...

Le a bürokráciával!

Kedves „Ludas Matyi"!

A Metalloglobus Fémértékesítő N. V. 1948 májusában átköltözött. Miután az iparengedély-áthelyezést késve jelentette, az V. ker. Elöljáróság Ft. 150.— bírságot rótt ki a vállalatra, személy szerint — mint vezetőre — rám. Az összeget a küldött befizetési-lappal azonnal átutaltuk abban a naiv hitben, hogy ezzel az ügy elintézést nyert,

ámde...

Egy év mulva felszólítást kaptunk, hogy az összeget azonnal utaljuk át, különben... stb. Befizetési-nyugtát bemutattuk az Elöljáróságon, megnyugtattak, hagy részükről egyszerű tévedésről van szó. Ismét azt hittük, minden rendben van,

ámde...

Két hónap mulva kaptam egy barátságos meghívást, hogy legyek vendégük a Vadász-utcai rendőrkapitányságon. Három napra invitáltak, miközben élelmezésemről magam gondoskodjam. Ekkor levélben is közöltük a befizetés tényét, nyugtát bemutattuk, stb. Most már tényleg úgy nézett ki, hogy az ügy véglegesen rendeződött.

ámde...

Időközben áthelyeztek a Magyar Rézhengerművekhez, ahol ez év elején a portán reggel egy rendőr fogadott, ugyancsak hasonló meghívással, ezúttal a Dagály-utcai kapitányságra. Jelenlétében gyorsan felhívtam a Metalloglobust, onnan beküldték a nyugtát... stb. A rendőr bajtársat sikerült megnyugtatnom, hogy minden a legnagyobb rendben, de engem valami nyugtalan előérzet kezdett gyötörni. 1—2 hónap minden különösebb esemény nélkül mult el, már meg is feledkeztem az egészről,

ámde...

Egy borús reggelen ismét hasonló fogadtatásban lett részem, ezúttal azonban nem volt pardon, vele kellett menjek a Dagályba. Itt az ügyeletes tisztviselőnek felajánlottam, hogy berobogok a Metalloba, elhozom a nyugtát, mire ő azt a meglepő körülményt közölte velem, hogy a postai befizetési-lap nyugtája nem igazolás, az mindenkinek lehet, hozzak az V. ker. Elöljáróságtól igazolást. Kivételesen hozzájárult, hogy rendőri fedezettel bemehetek. Így először volt cégemhez hajtottunk, ahol méltó feltűnést keltettem kíséretemmel, elhoztam a nyugtát, ezzel jelentkeztem az V. ker. Elöljáróságon, ahol kiderült, hogy a bírságra történt befizetés nincs átvezetve. Ekkor könnyedén elhatározták, hogy előveszik az ő befizetési értesítésüket. Ezzel 4 személy 2 órán át foglalkozott eredménytelenül. Ezekután hatalmas könyveket szedtek elő, melyekből kiderült, hogy a pénzt — általuk is teljesen ismeretlen okból — az adóhivatalnak utalták át, közmunkaváltság címén. Erre megbeszélést tartottunk az irodavezetővel és elhatározták, hogy a pénzt visszakérik az adóhivataltól és a visszafizetés megtörténte után elismernek vele. Én tudattam velük, hogy közben 3 napra elveszítem nehezen megszerzett és féltve őrzött szabadságomat és kértem, hogy a befizetés megtörténtéről adjanak igazolást. Ez sajnos nem állt módjukban, viszont a tényálladékot saját használatra kézzel (cca. $1/2$ órán át) írt jegyzőkönyvben lefektették és megindító sorsom felett érzett mély őszinte együttérzésükről biztosítottak. Ezekután a bajtárssal visszahajtottunk a Dagályba, közöltük az eseményeket. Itt kijelentették, hogy kéthetes türelmi időt kapok, ha addig az ügy nem rendeződik, úgy akár minden különösebb invitálás nélkül nyugodtan vonuljak be. Miután az ily rövid időn belül való lebonyolítás adott körülmények között teljesen reménytelennek látszott, felkészültem a végsőkre,

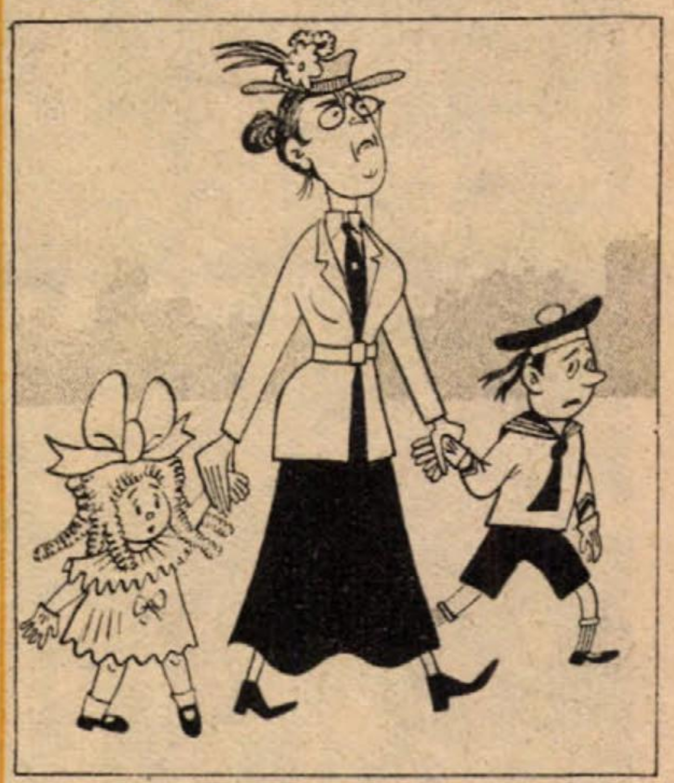
ámde...

A diadalmas Vörös Hadsereg másodszor is megmentett. A felszabadulás ötödik évfordulója alkalmából én is közkegyelemben részesültem, amit az V. ker. Elöljáróság 1948 kih. 929. számú végzésével közölt velem. Ezen végzés ellen 15 napon belül felfolyamodással lehetett volna élni, amit én elmulasztottam és így ismét remélem, hogy nem lesz több

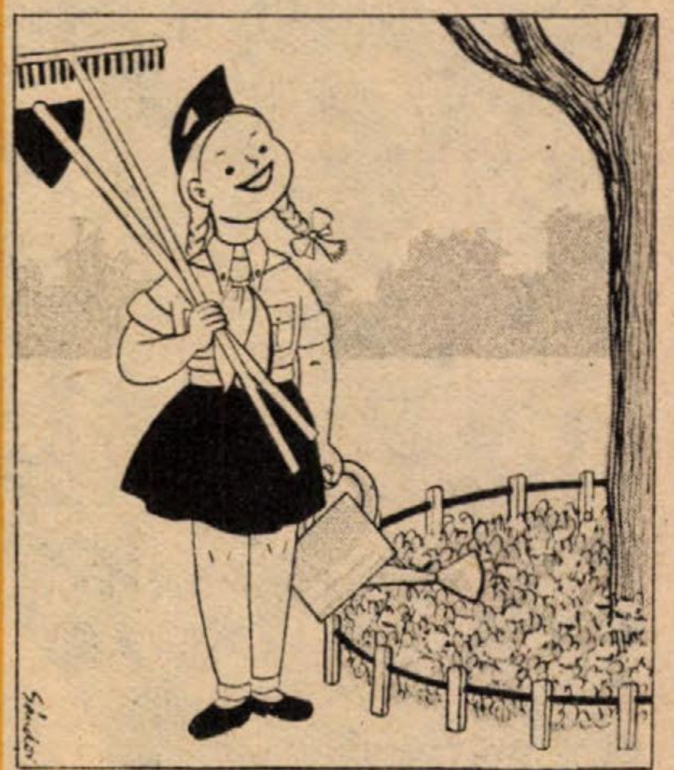
ámde...

Elvtársi üdvözlettel
Lukács Endre Pál
Budapest, II.,
Törökvész-út 10.

Egy fogalom változása

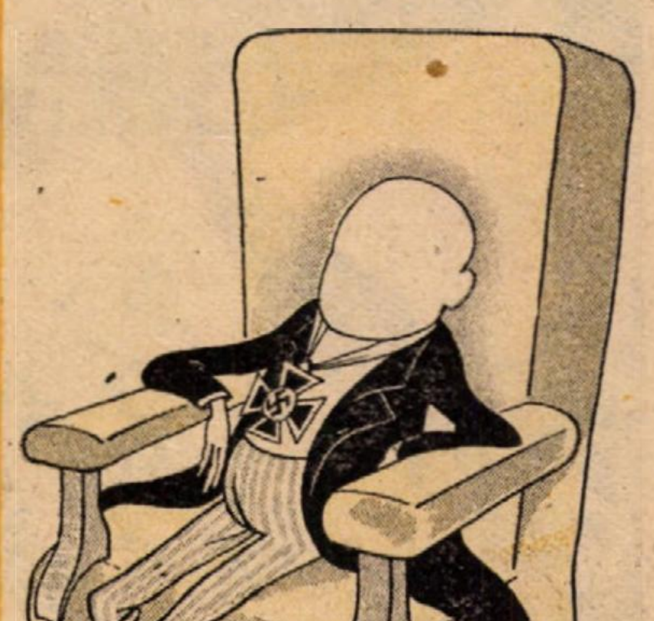

Gyermekkertész régen.

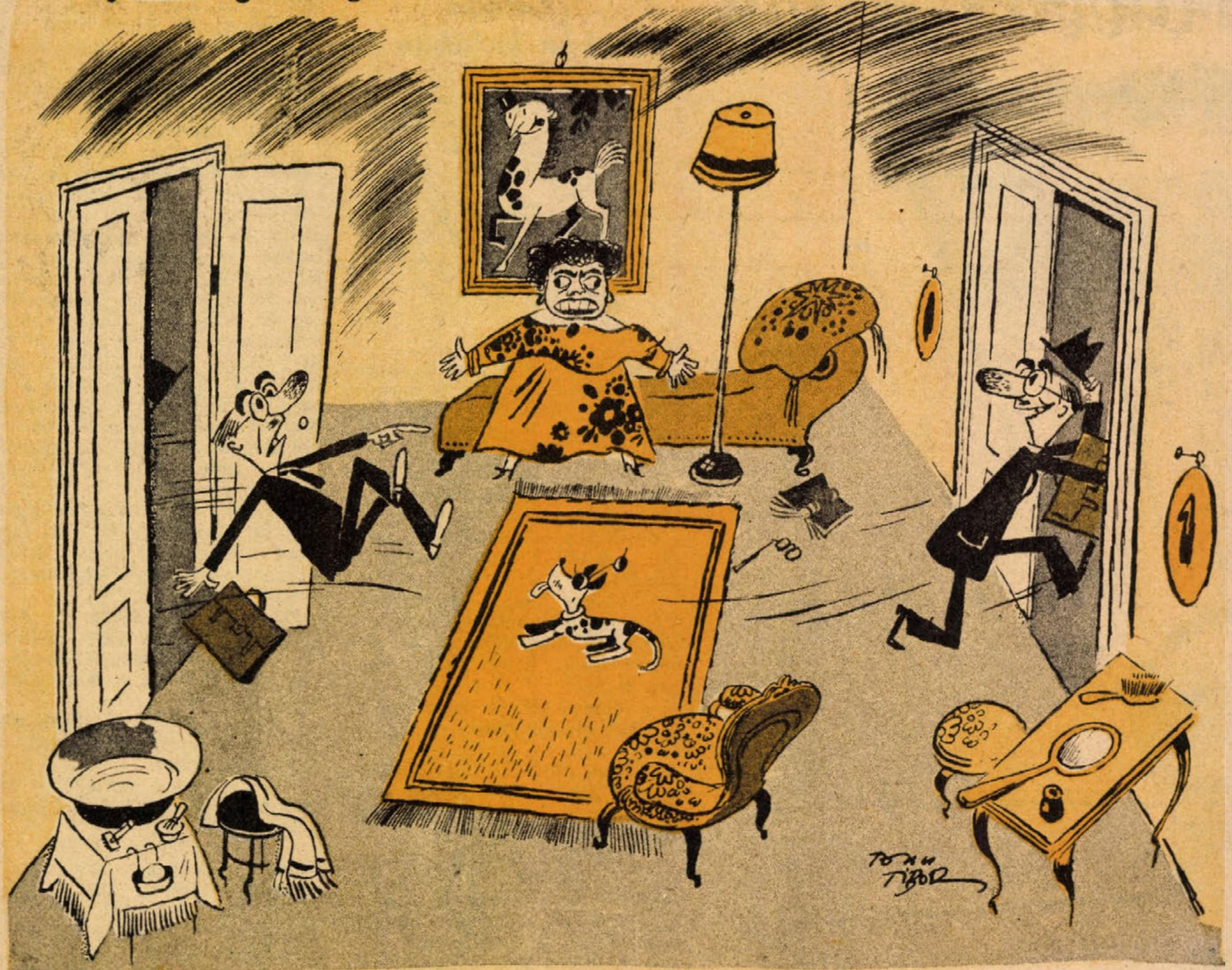
Gyermekkertész ma.

Ez a pofátlan ember

Franciaország jelenlegi miniszterelnöke. (Az olvasó rajzolja be, de ne tintával, mert hamarosan radírozni kell.)

Gyorsasági világrekordot javitottak a francia kormány tagjai

— Meghülyültem, vagy csak a szemem káprázik?
— Jól látod anyus! Még alig léptem ki az ajtón, mint kinevezett miniszter és már vissza is jöttem megbukva...

Ibolyka és a szünidő

Ibolyka a kislányom, nyolcesztendős és rendkívül szorgalmas, kötelességtudó gyerek.

— Ügy örülök a szünidőnek, apukám — mondta, amikor megkapták a bizonyitványt.

— Meg is szolgáltad a pihenést — mondtam. — Rendesen dolgoztál.

Amikor este hazajöttem, a gyereket ott találtam az íróasztalnál. Elmerülve írt.

— Mit csinálsz, Ibolyka? — kérdeztem tőle.

— Gyakorolom az írást.

— Nagyon helyes — bólintottam. — Egy kicsit a szünidőben is gyakorolni kell, nehogy berozsdásodjék a tudomány. Mióta gyakorolsz?

— Reggel óta.

Kiderült, hogy Ibolyka anyja két óráig gyakorolt a gyerekkel, akkor kiment főzni, de bejött a nagypapa, neki van egy kitűnő módszere a szünidei gyakorlásra, majd megmutatja. Három óra hosszat foglalkozott a gyerekkel, de akkor Ibolykának el kellett mennie, mert a tanulókörük is úgy határozott, hogy nem hagyják a szünidőben se berozsdásodni a tudományt és ezért két naponként összejönnek gyakorolni; amikor hazajött, akkor meg Pista bácsi vette elő, mert azt mondta, az egész családban ő ért egyedül a pedagógiához.

— Jó kislány voltál, Ibolyka — dícsértem meg. — Nincs valami kívánságod?

— Csak az, — sóhajtott fel —, hogy mondd meg apukám, mikor kezdődik már a tanítás, mert a szünidő nagyon fárasztó...

A Vatikánban történt

Pápa (a titkárához): Remélem fiam, nem feledkeztél meg arról, hogy üdvözlő táviratot kell küldenünk Francónak?

Titkár: De Szentséges Atyám, azt mondják, hogy Francó közönséges tömeggyilkos, akinek a kezéhez százezrek vére tapad!

Pápa (kenetteljesen): Ne felejtsd el fiam, hogy akik meghaltak, közelebb kerülnek istenhez, de akik élnek, azok egyre közelebb kerülnek a szocializmushoz.

A pórul járt GENGSZTER

— Vérfürdő Bill az én nevem,
— Nem mondom, csak egyszer —
Jegyezzék meg, s tiszteljenek,
Mert a szakmám, gengszter!
Csikágó a munkahelyem,
S bár nem vagyok stréber,
Kinyírásban az átlagom:
Napi harminc néger.
Öröm nekünk fehéreknek,
A négert, ha verjük.
Gazdagoknak, bankároknak
Vagyok a haverjük.
Jóllehet a módszerük más,
Hasonló a cégünk,
Mindannyian biz egyformán
Csak rablásból élünk.
A zsaruktól én nem félek,
— Tudja minden jampec —
Mert akibe belelövök,
Annak totál kampec!
Jó szívemre háklis vagyok,
— Minek ezt tagadni —
Koldusoknak mindig néhány
Centet szoktam adni.
Tudom, hogy a mennyországban
Díszpáhollyal várnak,
Mert eljárok a templomba
Én minden vasárnap,
Ottan azért imádkozom:
Legyen mindig béke !
Gengszter-szakmám soká tartson,
Ne legyen még vége!

— Bill fiam most a dutyiba
Gyere velem szépen.
Mert én most letartóztatlak
Trumannak nevében!

— Ezt nem értem, hiszen abból,
Amit én raboltam,
Derék rendőrfőnökünknek
Tíz percentet adtam!
Mért pont engem macerálnak,
Ez miféle rendszer?
Aki többet gyilkolt, mint én,
Van még sok oly gengszter !

—Billi fiam kissé tévedsz!
Tudjuk: négert öltél.
Amerika rendje ellen,
Ezzel nem vétettél.
Amerikát nem bántja a
Gengszter mesterséged,
Egészen más okból fogsz majd
Ülni harminc évet.
Az előbb te azt mondottad,
Békét akarsz kincsem!
Ilyen aljas óhaj nálunk
Büntetlenül nincsen.
Négerölés nem ütközik
A törvényeinkbe.
Békét akarsz, ezért kerülsz
Mostan a Szing-Szingbe!

Tárnoki Pál

Ahogy egy naiv rádióhallgató a balett-adást elképzeli

Három darab huszfillérest kell majd a telefonautomatába dobni

Az automata: Nem kaphatnék valami készpénzt?

Példázat

arról, hogy az amerikai fegyvergyárosok miért elégednének meg azzal, ha a munkások legalább a felét kiraknák az európai fegyverszállítmányoknak.

A cigány álmában el akarja adni öreg kehes lovát és 1200 forintot kér érte. A kupec azonban csak 800-at ígér. Addig-addig alkudoznak, míg a cigány felébred. Felül az ágyában, kinyitja szemét és amikor látja, hogy se ló, se kupec, gyorsan visszafekszik és behunyja szemét: „Na, jól van, adja ide azt a nyolcszáz forintot!"

Aminek nem szabadna lennie

— Szaktárs Siófokon van?
— Miért lennék Siófokon?
— Mert úgy látom, hogy nyaral.

AMERIKAI látványosság

— Kik azok ott fenn?
— Eh, munkakerülő söpredék, szóra sem érdemes!
— És ez a remek alkotás?
— A vidék leghatalmasabb erőműve.
— És kik csinálták?
— Azok, akik ott fenn ülnek.

Hólabda a kánikulában

Nem barátom és nem is ismerősöm. Rokonságomhoz se tartozik. Életemben összesen kétszer beszéltem vele. Magam sem tudom, hogy miért utálom, talán mert lapos, fehér, lisztszerű feje van, olyan, amit népiesen tésztafejűnek is szoktak nevezni.

Egyik nap odajön hozzám az utcán, megállít a tűző napon és azt mondja:

— Tegnap kaptam egy hólabdát!

Csakúgy dőlt rólam a veríték, ez meg itt hólabdáról beszél. No nem, ez az ember hülye. (Megszúrta a nap a fejét.

— Minden jót, — nyújtottam feléje egy olvadó jobbot. — Feküdje ki!

— Nem érti? — dugta előre a fejét és titokzatos szúrással nézett a szemembe. — Hólab-dát kaptam! Tegnap! Postán!

— Képzelem, hogy örült a postás! — mondtam és már menni akartam. Ez képes és összeesik itt és nekem kell mentőkért telefonálnom a forró telefonfülkéből.

— A postás nem tudta, hogy hólabdát visz! — suttogta titokzatosan. — Én se tudtam, amig ki nem bontottam a borítékot. Érti?

— Persze, persze! Ki ne értené! Kapott egy hólabdát, borítékban... Anzixkártya helyett... Grönlandból! Kedves figyelmesség ebben a melegben... No, ég áldja, menjen haza, feküdjék le!

— De ember, — ragadja meg a karom. (Ha most hozzámragad, megölöm.) — Nem érti? Itt a hólabda... Várjon, felolvasom!

Egyszerű, fehér papírt szedett ki a zsebéből és azonnal olvasni kezdett rekedt, suttogó hangon, ahogy hólabdát olvas az ember.

— „Testvérem — olvasta a tésztafejű —, ez a levél hetvenhét esztendővel ezelőtt indult útnak. Egy mexikói lovaskapitány küldte el elsőízben tíz ismerősének". — Abbahagyta az olvasást, rámnézett. — Mit szól? Érdekes, mi?

Aztán folytatta:

— „Egy londoni özvegy három nappal a levél kézhezvétele után ezer dollárt kapott. Egy spanyol férfifodrász megütötte a főnyereményt. Ne szakítsa meg a csodatevő hólabda-láncot, hanem írja alá a saját nevét és küldje el tíz ismerősének. Ha megszakítja, szerencsétlenség éri, kifolyik a szeme, elsárgul a lába, az örök kárhozat leli ki már itt a földön is. Ha elküldi a leveleket, már néhány nap mulva tapasztalni fogja, hogy sorsában milyen váratlan fordulat áll be." — Abbahagyta. — Hát nem csodálatos? — lelkendezett. — Küldök magának is egyet, ha... ha ad öt forintot a tíz levél bélyegköltségére.

— Én inkább egy forintért fagylaltot veszek, mint ötért hólabdát, — mondtam és kihúzva talpamat az aszfaltból, elsiettem.

Még utánam kiabált: „Majd megbánja! Nekem váratlan fordulat áll be a sorsomba, de maga...

A többit elnyelte a homlokomról lecsorgó veríték.

Három nap mulva találkoztam vele ismét. Fején kötés volt, az egyik keze sinben.

— Mi történt magával? — kérdeztem. — Hólabdázott és lefagyott a keze?

— Maga könnyen viccel... — morogta rekedten. — Elküldtem a hólabda-leveleket... alá is írtam őket... Ez volt a baj!

— Ez?

— Igen! Bélyeget nem tettem a borítékra... Mind a tíz címzett nálam volt másnap!

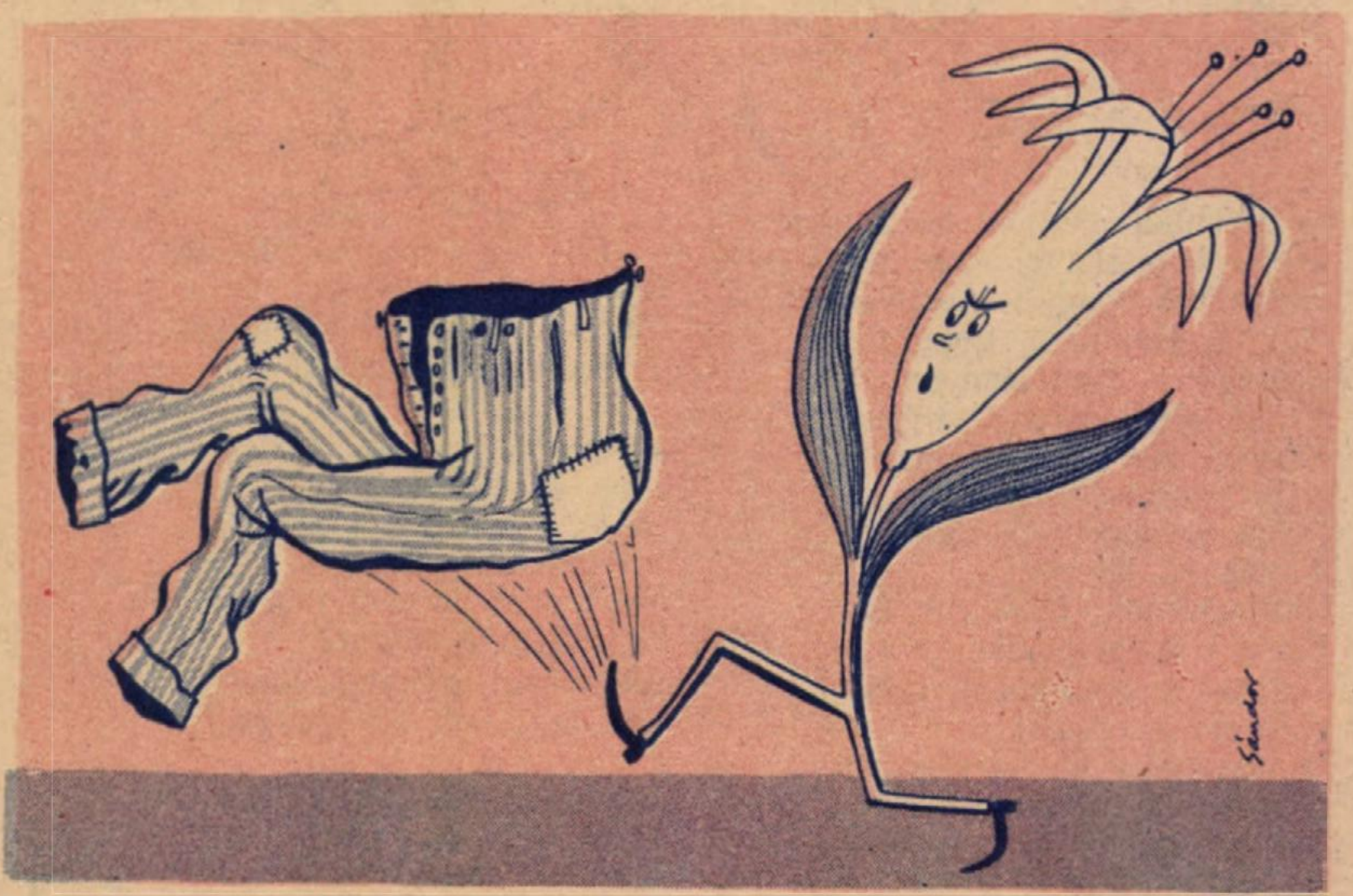
— És?

— És leverték rajtam a portót.

Vajda Albert

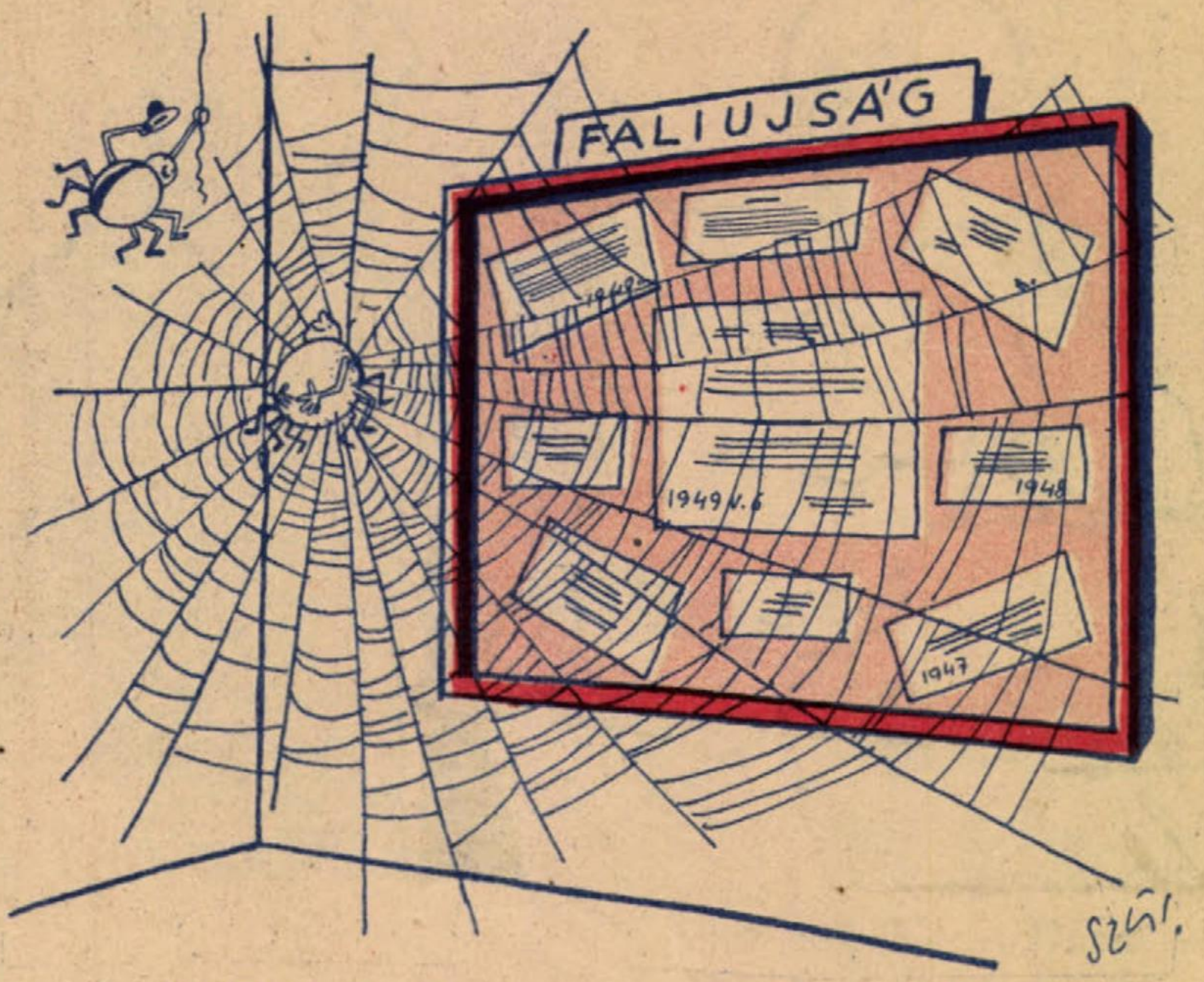
Virágos park a Teleki-téri óeskapiac helyén

— Takarodjon innen! Nem fogja itt többet rontani a levegőt...

Faliujságszerkesztők figyelmébe!

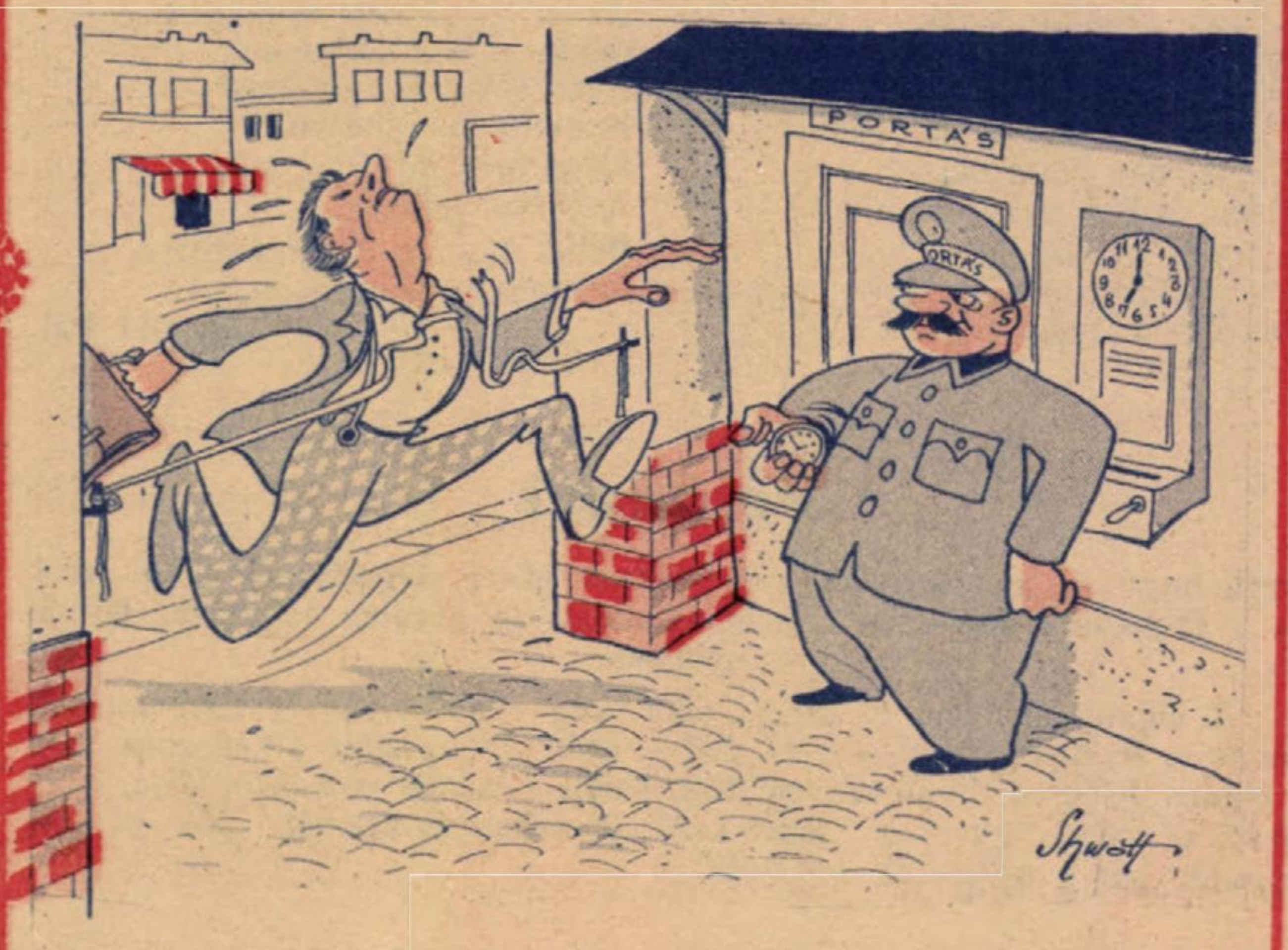
A pókférj: Ugye mondtam, hogy ide építsük a házunkat, itt a kutya sem zavar bennünket...

Megnyiltak a virágcsárdák

— Ihaj-csuhaj, még egy féllitert ide a cserepembe!

Könnyü annak, aki résztvesz az MHK-ban!

— Nem késtem el!

Heti krónika

SZERDA

Mac Arthur zárlatot rendelt el a front híreire vonatkozólag

Érdeklődtünk mértékadó amerikai helyen a hírzárlat okáról. Mértékadó hely a következőket válaszolta:

— A hírzárlat oka az, hogy kilóg már a nyelvünk a sok hazudozástól és vissza kell tenni a helyére.

CSÜTÖRTÖK

A roueni dokkmunkások megtagadták a Helen nevű amerikai hadianyagszállító hajó kirakását.

Truman táviratot intézett a Helen kapitányához:

SZTRAAJK NEM EERDEKEL STOP HADIANYAGNAK OKVETLENUEL PARTRA KELL KERUELNI STOP OEN MIT TANAACSOL STOP

TRUMAN

A kapitány azonnal válaszolt:

JOEJJOEN EL KIRAKNI STOP

PÉNTEK

A Román Népköztársaság kormánya három napon belüli távozásra szólította fel az imperialisták kémeit támogató O'Hara, Del Maestre és John Kirk vatikáni „diplomatákat".

Ezzel kapcsolatban kérdést intéztünk a bukaresti pápai nunciaturához.

— Kikérjük magunknak! — mondták. — A nunciaturán igaz szentek vannak!

— Például?

— Például valamennyien kémkednek, az szent igaz.

SZOMBAT

Az egyik párisi moziigazgató szemrehányást tett egy amerikai filmgyárosnak:

— Megint csapnivaló volt a film, amit a mult héten küldtek!

Az amerikai felháborodva válaszolta:

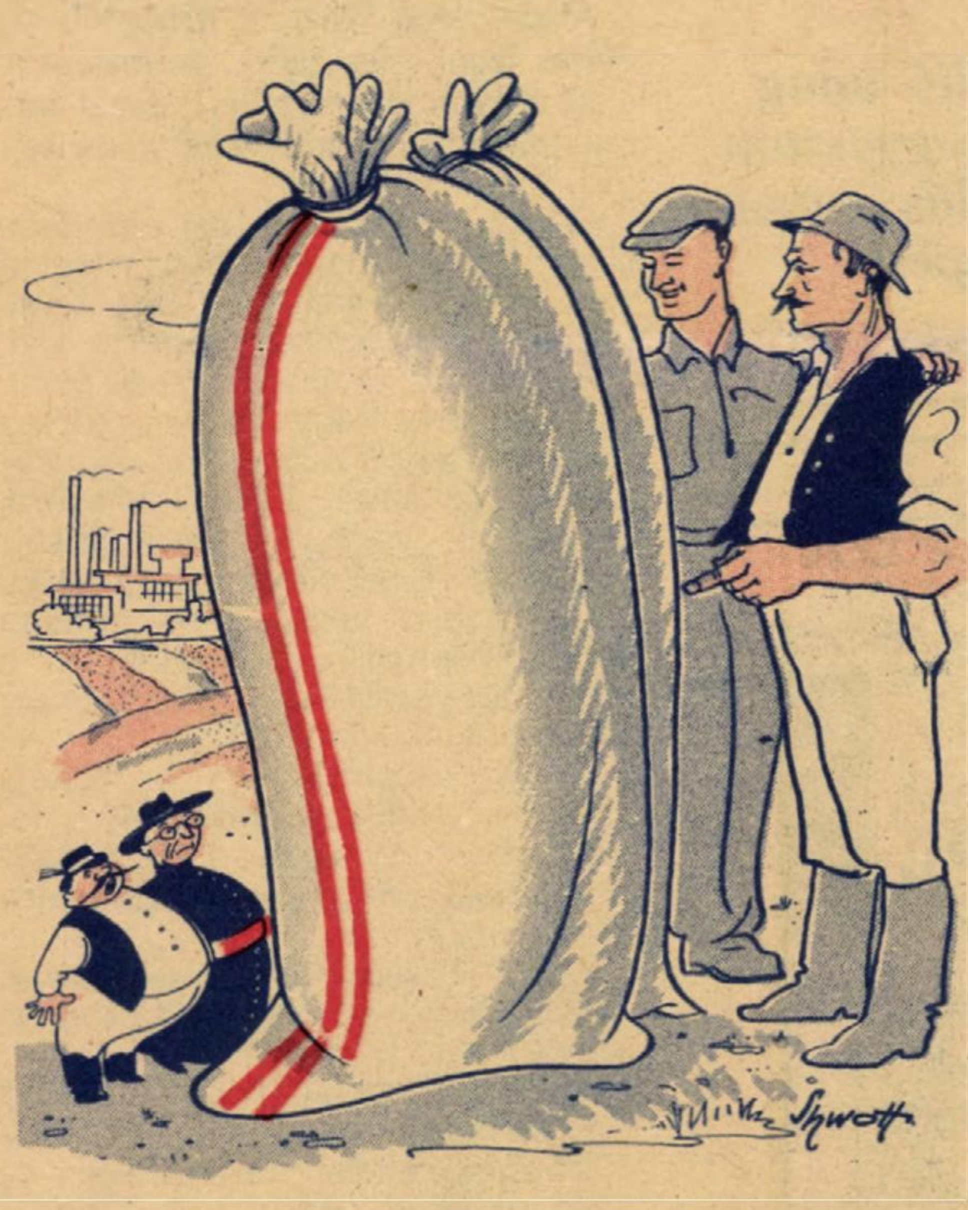
— Még maguknak áll feljebb? Örüljenek, hogy nem kolorádóbogarakat küldtünk...

A Schumann-terv, és ahogy a munkásság fogadja...

Schumann: Na mit hoztam?...

Terménybegyüjtési verseny

— Ez a relativitás! Minél nagyobbak az eredményeink, annál kisebb fiúk lesznek az ellenségeink!

Egy férj,

aki megirigyelte a felesége szellős kánikulai öltözékét.

Őszinte beszélgetés egy uriemberrel

A szóbanforgó uriember Dulles, a kiváló háborús úszító.

Kedves, egyszerű, harmincszobás viskójában fogadott, a fegyverteremben, ami kedvenc tartózkodási helye.

Rátértünk a tárgyra:

— Mondja kedves Mr. Dulles, az a pletyka járja Önről, hogy egyike a legkiválóbb háborús uszítóknak. Igaz ez?

Dulles mosolyogva játszott egy csínos kis kézigépfegyverrel és szeretettel megsimogatta:

— Kedves kis jószág. Ja. Az emberek sokat fecsegnek. Természetesen nem igaz az egészből semmi. Pontosabban: semmi sem igaz. Még pontosabban: hazugság.

— De az hírlik — firtattam —, hogy bacillusokat gyártanak.

— Ez igaz. Az ember igyekszik. De mi mindent csak a béke érdekében csinálunk uram.

— És az is hírlik, hogy bizonyos fegyvereket szállítanak időnkint Európába. Igaz ez?

— Ez igaz, de csak azért szállítunk, mert Európa csak emberben gazdag, nincs pénzük szegényeknek fegyverek gyártására.

— Értem. És az is hírlik, hogy Önök állítólag atombombákat is gyártanak. Igaz ez?

— Bizonyos fokig. Az igaz, hogy gyártunk, de mi csak védekezünk. Az, hogy minket nem támad senki, természetesen nem zavar a védekezésben. Imádjuk a békét. Csak a békét tudjuk mi igazán szeretni. De az igazi békét, a teljes, a tökéletes, az ideális békét. Legyen békesség a földön és a szívekben. Én ezt tartom.

Dulles szórakozottan rágcsálta a kis gépfegyver végét, aztán így folytatta:

— Mert ugyebár, ha sikerül a tervünk, akkor az emberek tömegesen megsemmisülnek. Nomármost. Még szerető családok között is akad valami kis viszály, veszekedésféle. Nodebárugye, ha nincs ember a földön, ha mindenki békés, kellemes, gyors halált hal, akkor béke van. Teljes béke. Békebeli béke. Akkor hahahahahahaha békés boldog béke hahahaha buzog boldogan.

K. P.

Egy földművesszövetkezetben

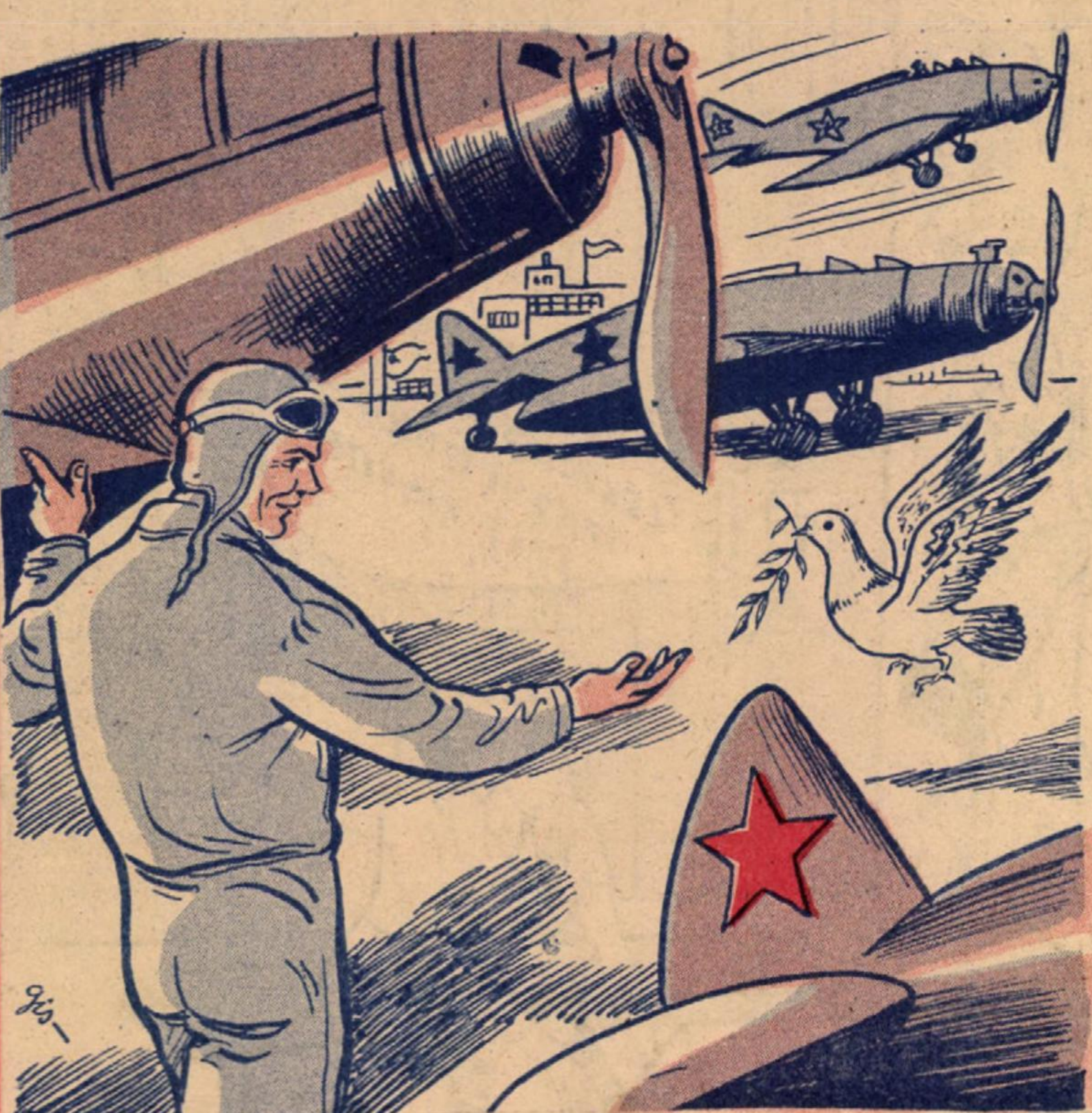
Földművesszövetkezeteink munkáját erősen hátráltatja a különböző nemzeti vállalatoktól és a Szövosz központjából kiküldött rengeteg körlevél.

Szövosz instruktor: Ügyvezető elvtárs, hogy állnak a szállítási szerződések?

Ügyvezető: Ne haragudjon, de még csak a Terményforgalmi N. V. százharmincharmadik körleveléig jutottam el.

A Szovjet Légierők Napján

Szovjet repülő (a békegalambhoz): Köszönöm a béketábor üdvözletét..

kánikula kánikula kánikula kánikula

PESTI BÉRHÁZ a kánikulában

Gergely Miklós:

Kánikulai kaland

Az idei kánikuláról a legkülönbözőbb feltevések vannak forgalomban. Az egyik kartársam, aki negyvenkét éves, határozottan kijelentette, hogy már hatvannyolc éve nem látott ilyen kánikulát; egy huszonegyéves ismerősöm viszont esküszik rá, hogy nyolcvankét esztendeje nem észlelt ilyen hőséget.

Jómagam ebben a kérdésben nem nyilvánítok véleményt, ehelyett egyszerűen elmondom egy nem érdektelen kánikulai kalandomat. Előre kell bocsátanom, hogy az igazságból egy szót nem vettem el és egy szót nem tettem hozzá; nem is lett volna erőm az ilyesmihez, akkora melegben.

Reggel négykor felébredtem, mert azt álmodtam, hogy baracklekvár vagyok és egy üstben főznek.

— Legalább ne kavarjál — mondtam bosszúsan feleségemnek, mire ő is felébredt.

Ijedt szemekkel hallgatta meg az álmomat.

— Érdekes — lihegte. — Én ugyanezt álmodtam, csak én szilvalekvár voltam.

Odavánszorogtam a szobahőmérőhöz, mert élt bennem a titkos boldog reménység, hogy talán már elmúlt a kánikula, csak magas lázam van. De sajnos nem, a hőmérő harmincnégy fokot mutatott árnyékban. (A villanylámpa árnyékában.)

— És ezért a hőmérőért adtunk mi tizenkét forintot — sóhajtottam fel keserűen.

— A te smucigságod — izzadta ki a szavakat a feleségem. — Én mondtam, hogy a tizenhatforintosat vegyük, talán kevesebbet mutatna.

Aludni nem lehet a melegtől, de ébren lenni sem lehet a melegtől, mert lenyomja az embert; tehát káromkodok, mert azt lehet a melegtől.

Időnkint elalszom és azt álmodom, hogy ébren vagyok és melegem van; aztán felébredek és azt álmodom, hogy alszom és melegem van.

Végre jön az édes hajnali álom: azt álmodom, hogy tél van, édesen susog a jeges északi szél és jégvirágos az ablak. Eddig gyönyörű, de kiderül, hogy én tatai brikett vagyok és éppen égek a kályhában.

— Oltsátok el a tüzet— ordítom kétségbeesetten. — Oltsátok el a tüzet, álomszuszékok! Egy ember van a brikett közt! Én!

— Ne képzelődjék — mondja mérgesen a fűtő és rákacsint a feleségére.— Az egyik brikett úgy látszik felöntött a garatra, embernek képzeli magát.

És a fejemre üt a piszkavassal, amitől elkezd csengeni a fülem; ez azonban már a vekker.

Kimászok az ágyból. A vekker már harmincöt fokot mutat és a hőmérő negyedhetet árnyékban; de lehet, hogy ez csak a melegtől van.

— Legalább a jeges jönne! — nyögi a feleségem. — Már három napja nem volt itt.

— Ma jönni fog — nyöszörgöm. — Érzem, hogy jönni fog!

— Már itt is van! — sikoltja a kislányom, mert megszólal az előszobacsengő. — Meg vagyunk mentve!

Félmeztelenül rohanunk mind a hárman ajtót nyitni.

— Tíz forintért jeget! — borulok a bajuszos fiatalember nyakába.

— Ne tessék viccelni kérem — mondja hűvösen. — Én sürgönykézbesítő vagyok.

És átnyujtja a táviratot:

TÜZELŐJÉT MA SZÁLLITJUK.

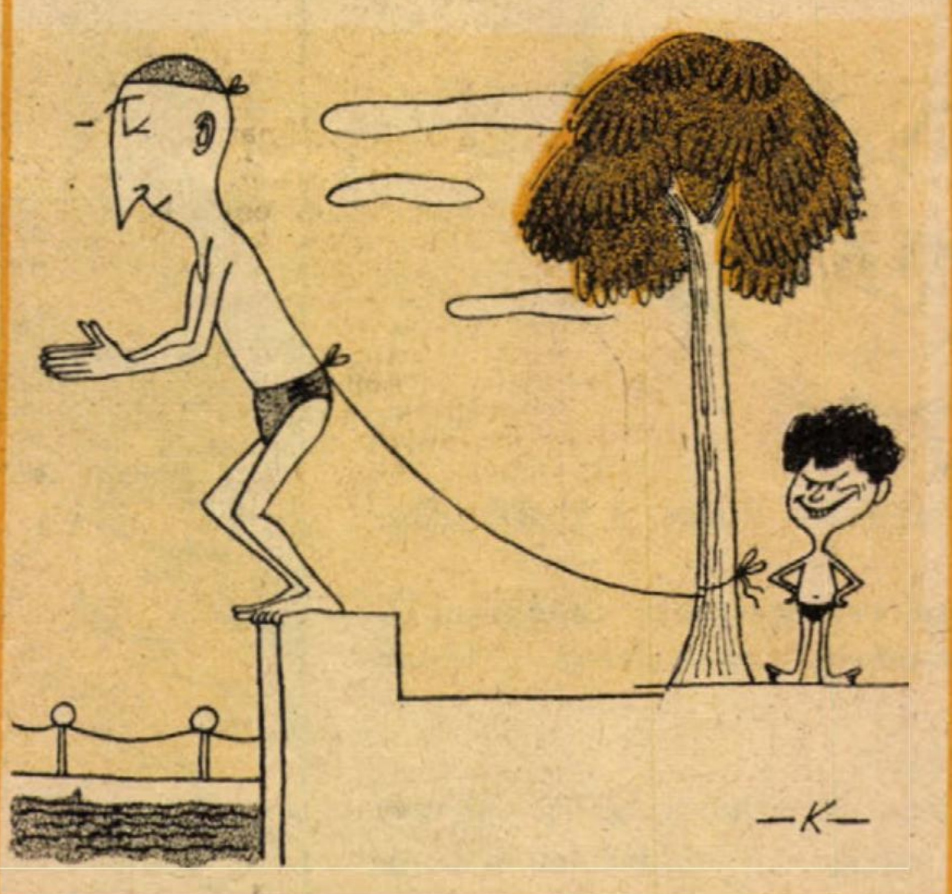
Tüker.

Az irigyelt ember

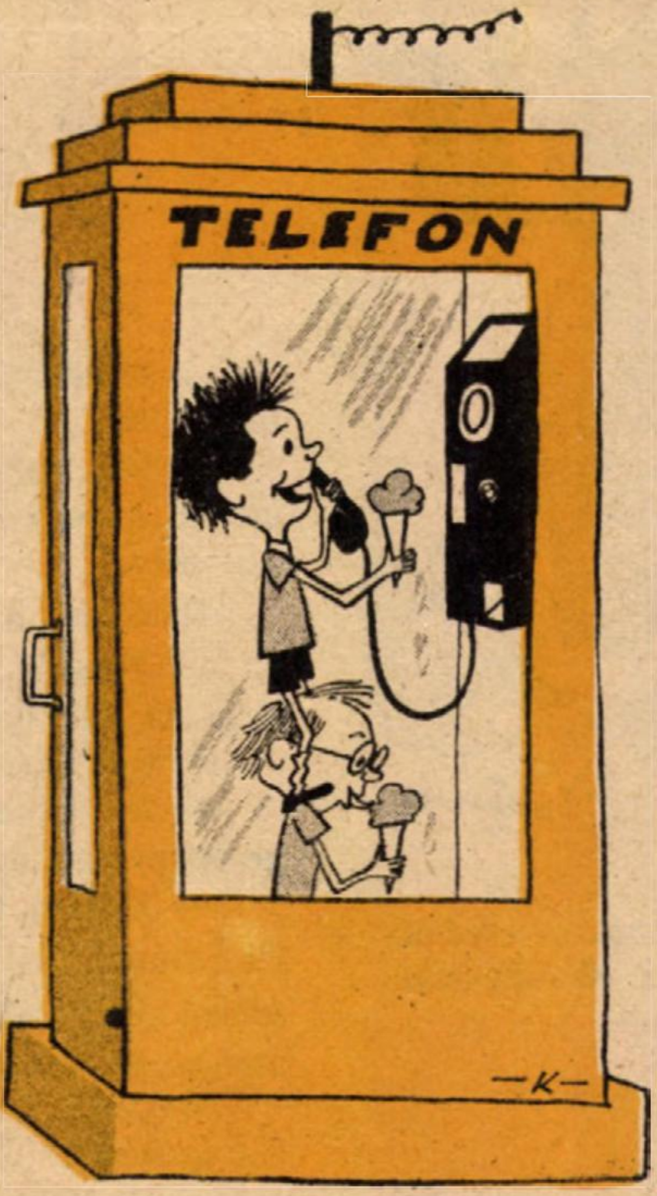

— Mondja, nincs szüksége tanoncra?

Ebadta a strandon

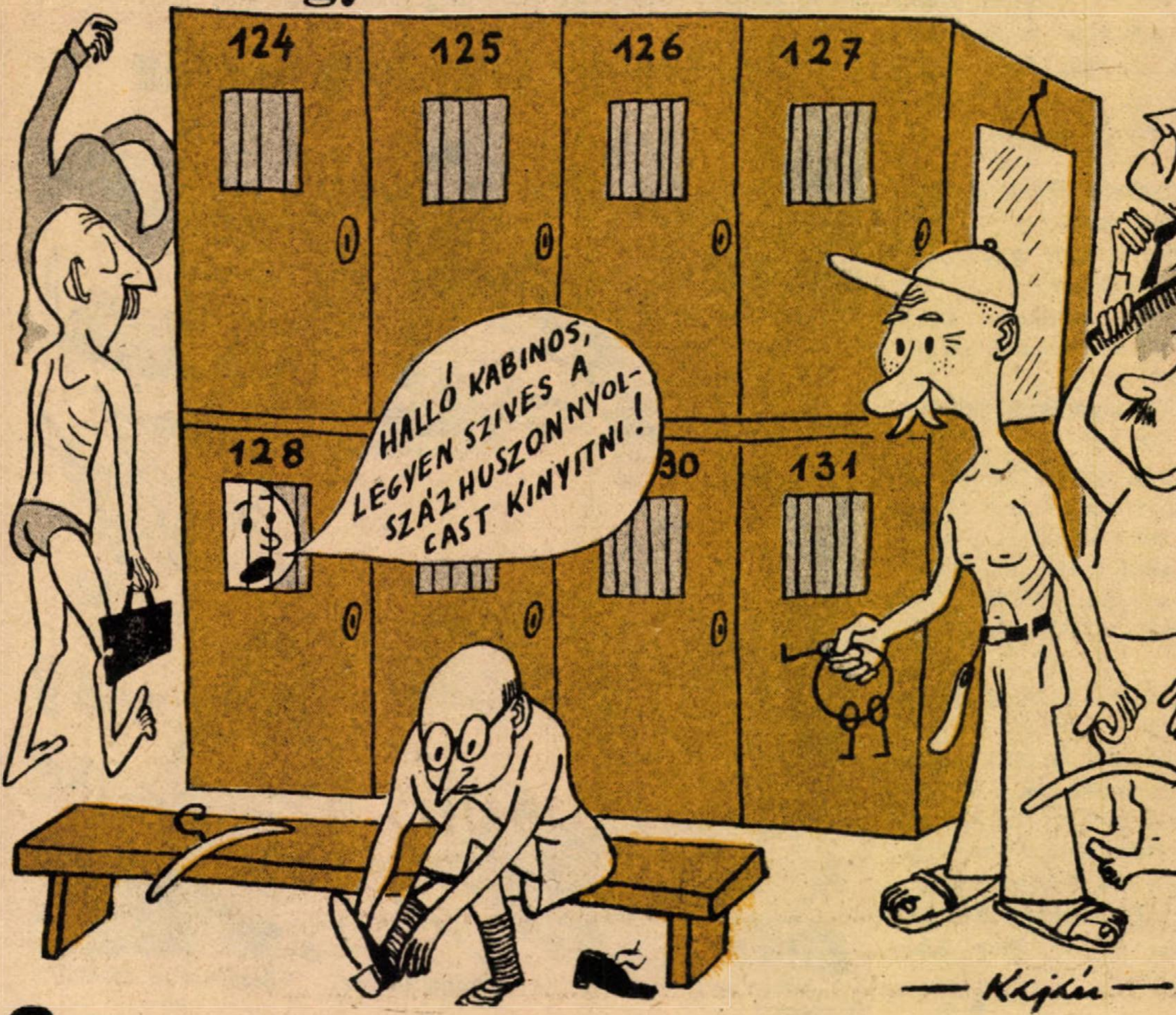

Másfélmillió adag fagylaltot fogyasztott egy kánikulás napon Budapest

— **Halló, Statisztikai Hivatal? Tessék szíves lenni még két tölcsért hozzáírni!**

Nagy tumultus a strandon

A próféta bűnhődése

— Mi történt ezzel a szerencsétlennel?

— A mult héten állandóan a kánikula végét jósolta. Végül kirúgták.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ

Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.

Felelős kiadó: GOLACS ERNŐ

Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.

Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon 143—012, 143—017.

Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.

Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Meghívás rémhírértekezletre

— Mondja meg az uráпak, hogy jöjjön el hozzám ma délután megbeszélésre.
— Nem mehet, mert nem akar bolond lenni.
— Már miért lenne bolond?
— Mert bolond lenne, ha elmenne . . .

Precíz Balázs üdülni megy

Tiznapos a beutalás,
Amit kapott Preciz Balázs.
Felszereli nosza magát,
Készülődik, — se hall, se lát.

— Viszek, — mondja, — könyvet, sokat,
Számítva a hűs napokat.
Hátha eső esik ottan?
Tizenkét könyv meg se kottyan

Viszek némi dugasz kosztot,
Hátha olykor az is rossz ott?
Aki üdül, többet csemcseg.
Lesz haszna a méznek, dzsemnek.

Egy dobozba gyógyszert vetek.
Hátha épp ott leszek beteg?
Húsz aszpirin, tucat Darmol
Kisegít egy sereg bajból.

A csomagba kell még levlap.
Hármat is megirok egy nap.
S viszek papirt negyven ívet,
Hátha rámjön ott az ihlet?

Viszek vattát. Hasznát lássam,
Ha horkol a szobatársam.
Hátha éppen vérmes, zömök . . .
A fülembe vattát tömök!

Kell még ezer encsem-bencsem.
Kispárnámat se felejtsem!
S csak úgy jó az üdülésem,
Ha van saját villám, késem.

Gyufa, gyertya, elemlámpa,
Ezt is csak hadd vegyem számba!
Egy térképet szintén veszek;
Hátha egyszer eltévedek? . . .

Üdülőbe így megy Balázs.
Tíz nap múlva van kacagás,
Mikor újra hazakerül
S szavaiból im, kiderül:

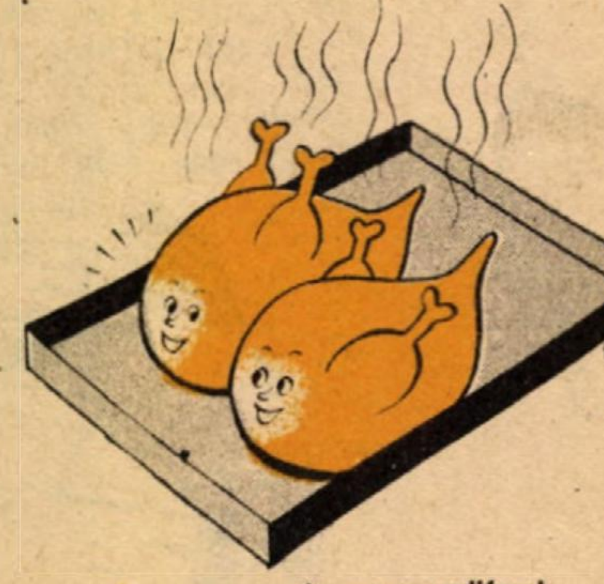
„Barátom! Az üdülőben
Koszt, kényelem vam ám bőven!
Amit vittem, ki se vettem.
Buta fejem kinevettem.

Van ott könyvtár, szórakozás.
Kultúrgárda, tyhű, de csodás!
Nincs hasfájás, se fejgörcsök
S még a lakótárs se szörcsög!

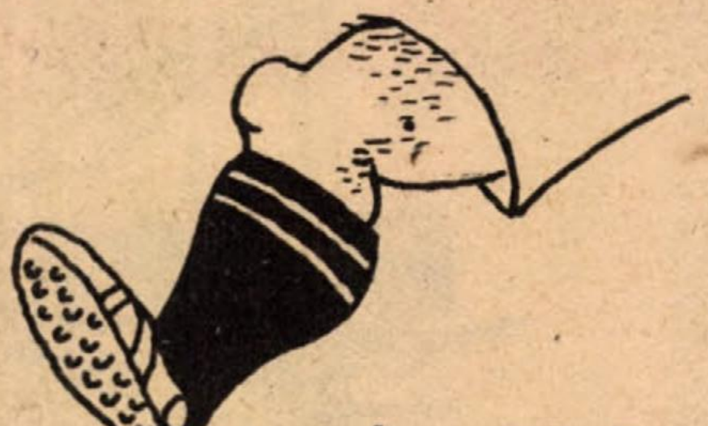
Fürödtem ott tejbe, vajba,
Selyemvízbe, napolajba;
Nem volt részem soha búban.
Cserélt volna velem Trúman!"

K. T. L.

Beszélgetés a tepsiben

— Jé, hogy le vagy sülve!

Ismerem a Puskás Öcsit

Sportfiúkkal tűzdelt társaságban vagyok és beszélgettünk. Egyik barátom épp azt meséli, hogy milyen kedves ember volt Móricz Zsiga bácsi, a kiváló író, akivel annakidején egy házban lakott. A hallgatóság bágyadt és közönyös, hiszen épp az előbb került le napirendről a Szusza Feri és megtárgyalták már a Deák viselt dolgait is.

Eh, gondoltam, ne kínlódjanak Zsiga bácsin, nyugodjék békében, fölvetek egy élőbb témát, hadd szűnjön meg az unalom.

— Tegnap beszéltem a Puskás Öcsivel — kurjantottam közbe, mire az eddig mesélő torkán megakadt a szó és szinte vágni lehetett az ünnepélyes csendet.

— Te . . . te ismered a Puskás Öcsit . . ., a . . ., az Öcsit? . . . meredt rám megdöbbenve a házigazda.

— Bizony! — erősítettem kéjjel, — a legjobb magyar balösszekötőt, a Puskást jól ismerem.

— Meséld a Mórickának, hogy ismered — akart leszerelni egy hitetlen Tamás, bizonyos Csicsa János, tartaléksorban tengődő balhalf a Gránitból.

— Ez az ember valóban ismerheti Puskást — erősíti helyzetem egy koros férfiú és szemével kacsint, hogy hajlandó nekem hinni.

— És . . . és . . . — próbálnak többen, most már beszédre bírni és csuklanak, mert nem bolondság ismerni a Puskást, ezt a kiváló focistát.

— Semmi „és", semmi „de", ismerem és jó barátom — akarok pontot tenni az ügy végére. De most már nincs kegyelem.

— Na és mondd — kérdezik megilletődötten, milyen? Igaz, hogy nem szereti a spenótot?

— Nem igaz! — tiltakozom — kedvenc étele a spenót és a karalábé főzelék.

És, — kérdezi pirulva egy hajadon — igaz, hogy nagy Don Zsuan?

— Lári-fári — intem le — szolid, mint a nyárfalevél, talán összesen, ha egy menyasszonya van.

— Milyen zoknit hord? — kérdi egy harisnyagyári művezető.

— Nem hord zoknit, — közlöm zordan — harisnyában jár, vagy kapcát húz a bakancsába.

— És te mindennap látod? — esnek nekem. Minden áldott nap vele vagyok — mondom — ha egy nap nem talál otthon, másnap csak kapufát tud rugni.

— Az istállóját — bámul rám a házigazda fia — maga aztán szerencsés ember, ismeri az Öcsit.

Késő éjszakáig együtt voltunk és sok mindent meséltem nekik a csodált Öcsiről. Megtudták, hogy az Öcsit hat éves korában majdnem elgázolta a stráfkocsi, még szerencse, hogy nem gázolta el. Megtudták azt is, hogy az Öcsit én tanítottam meg ballábbal rugni, míg engem nem ismert, a kezével rúgott a labdába. Alig akartak elengedni. Egy hajdani labdarúgó, született két ballábas, egész a kapuig kísért. Mikor elváltunk, mélyen a szemembe nézett és bensőséges érzéssel mondta:

— Uram, egy életem, egy halálom, de egyszer mutasson be a Puskás Öcsinek.

— Annál mi sem könnyebb — ígértem meg készséggel.

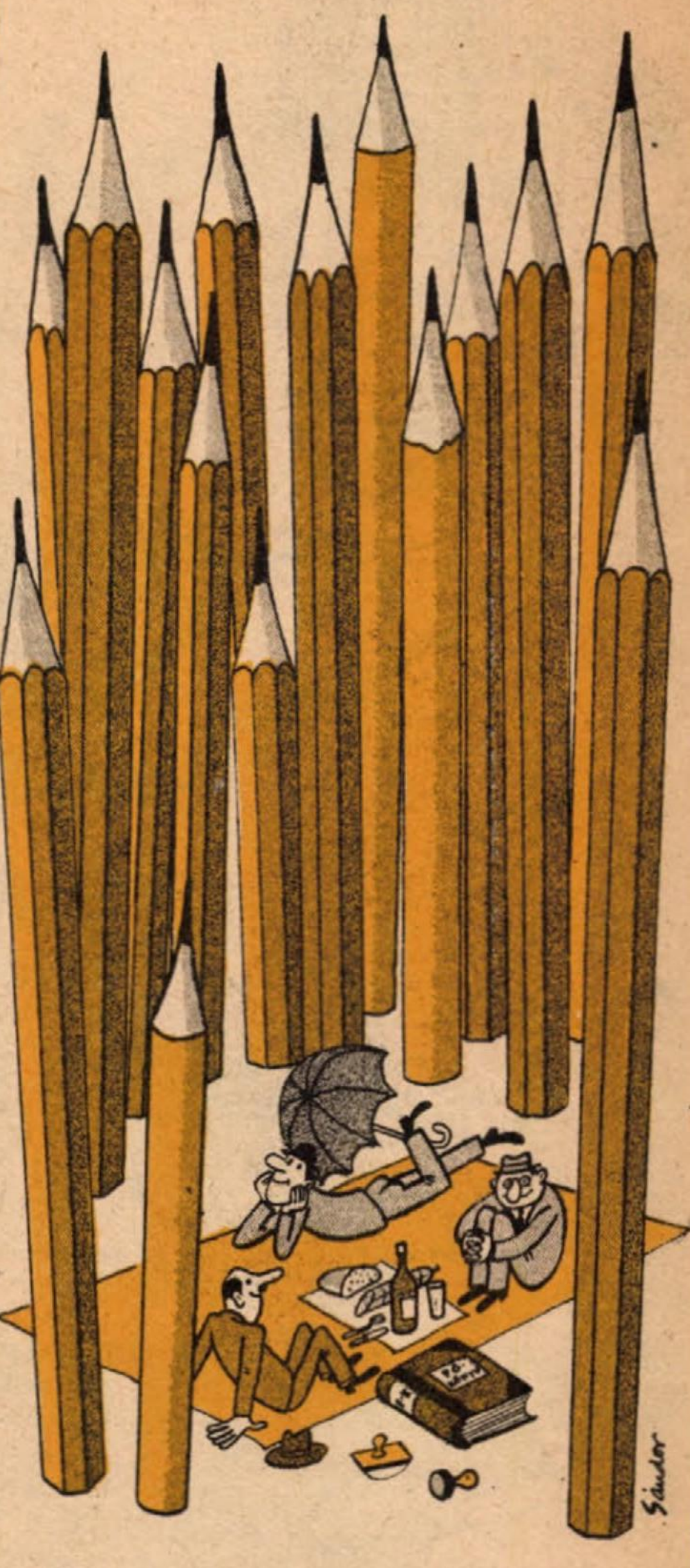
— Hogyan, oh hogyan? . . . kérdezte a jámbor, majdhogynem extázisban.

— Hát majd keresünk valakit, — mondtam — aki ismeri a Puskás Öcsit és az majd bemutat bennünket. Én ugyanis nem ismerem. Csak azért hoztam szóba őt, mert fokozni akartam a hangulatot.

NAGY S. JÓZSEF.

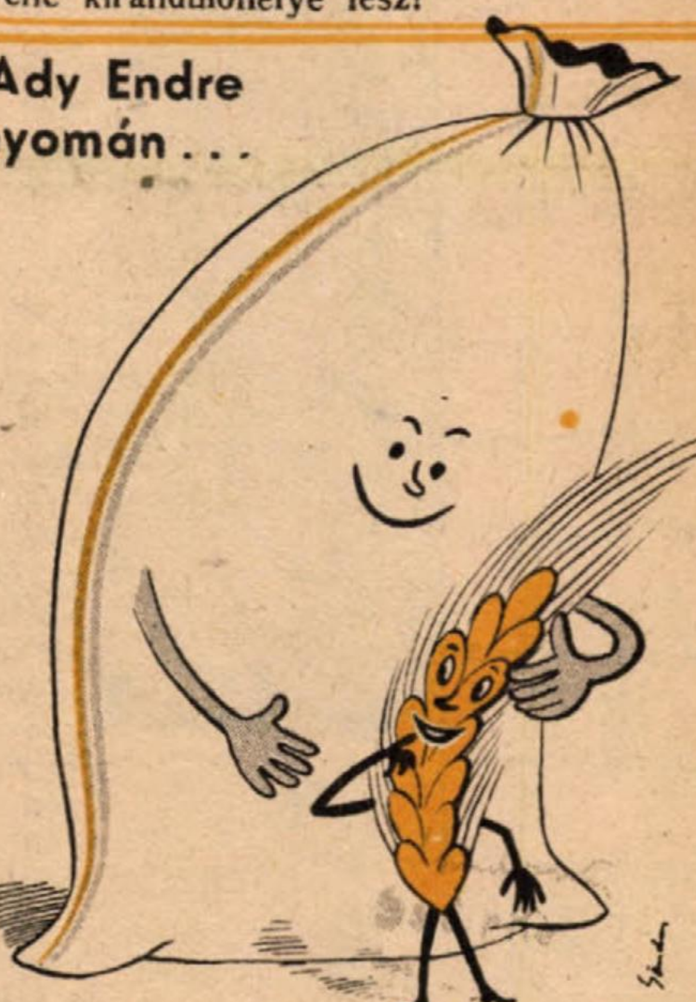
A kapuvári ceruzafa-erdő

A magyar ceruzagyártmányok minőségének megjavítása érdekében megindultak a kísérletek a ceruzafa magyarországi kitermelésére. A kapuvári erdőgondnokságban jelenleg 400 köbméter ceruzafa kitermelése folyik (Ujsághir.)

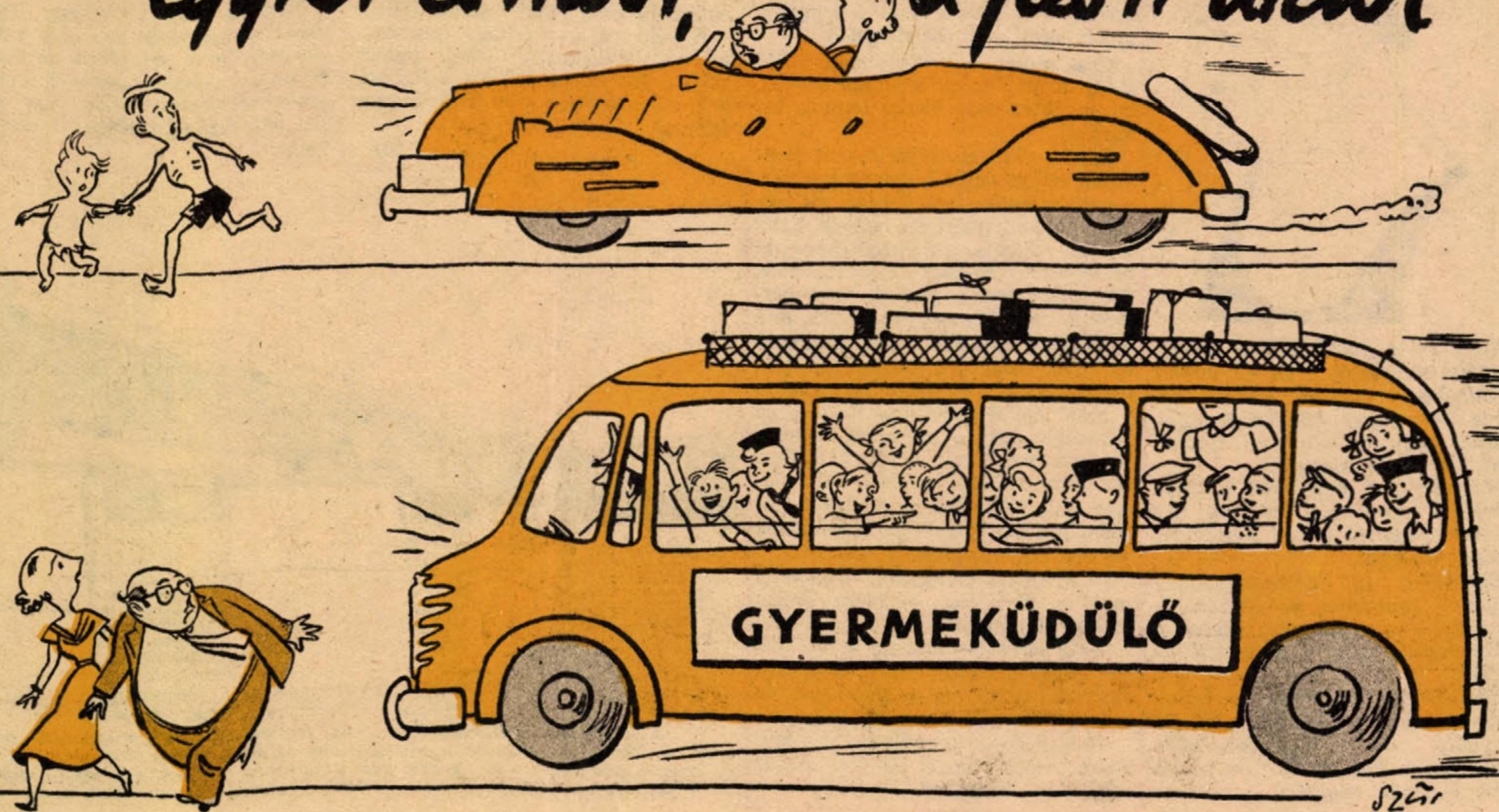
Ez az erdő bizonyára bürokratáink kedvenc kirándulóhelye lesz!

Ady Endre nyomán . . .

Zsák, a kalászhoz: Add nekem a te szemeidet . . .

Egykor és most, a pesti utcán

Ludas Matyi a SZTÁLIN-HÍD ÉPÍTÉSÉNÉL

Jövő héten:

Ludas Matyi a kiskunhalasi „Vörös Szikra" termelőcsoportnál.

A szombat, az vasárnap?

Sokan azt hiszik, hogy a hétnek hat munkanapja van. Ez tévedés. Legalábbis néhány vikendlelkű dolgozó szerint a hétnek mindössze öt munkanapja van.

Ugyanis néhány dolgozó több órán át akarja „megszentelni" a vasárnapot, mint általában szokás, ezért aztán szombaton is otthon marad és csinál magának egy negyvennyolcórás vasárnapot.

Természetesen öntevékenyen, engedély nélkül marad otthon és rá sem fütyül, hogy a híd szombaton is elvárja az építő kedvet.

Beszéltünk több reformátorral is, akik meg akartak győzni arról, hogy Gergely pápa rosszul tette, amikor nem negyvennyolc órás vasárnapot fundált ki az utókor számára. Pihentagyú érvelésüket azonban képtelenek voltunk elfogadni, miután mi sem negyvennyolcórás vikendet tartunk.

Az egyik szaktárs állítólag tyúkszem-gyulladást kapott péntek este, úgy hogy csak hétfő reggel tudott talpra állni.

A másik viszont kapálatlan kukoricáját mentette meg a malacok számára, amit kétségkívül csak szombat délelőtt lehet elvégezni.

A harmadik koma szerint Váchartyánból nem jött reggel omnibusz, csak vonat és ő szombaton csak a 220. sz. omnibuszon hajlandó utazni.

Valóban figyelemreméltó érvek ezek, csak az a kérdés, ha a 490 dolgozó be tud jönni szombaton, a többi kettő-három nem érez-e valami lelkiismeretfurdalást.

Úgylátszik, hogy nem, de a pártszervezet most komolyan foglalkozik a lelkiismeretfurdalás bevezetésével. Nem kételkedünk, hogy sikerrel és minden dolgozó rájön, hogy a hétnek nem öt, hanem hat munkanapja van, a szombat pedig nem vasárnap, hanem szombat, és méltatlan dolog hajnál fogva ráncigált történetekkel becsapni a különben sem naív vezetőket, arról nem is beszélve, hogy minden kihagyott munkaóra hátráltatja a híd építését.

KÉP A KÖZELJÖVŐBŐL

Nyájas olvasó, nagyon nagy gyönyörűséged lesz, ha majd látni fogod a teljesen kész Sztálin-hídat.

Sőt már szívdübörgető látvány a több mint félig kész híd is. Tizenhat különböző üzem teszi bele a szívét, lelkét (értsd anyagot) és a szorgalomról közismert hangyák is eljöhetnének egy kis szorgalom-tapasztalásra a híd dolgozóihoz.

Megy a munka, alakul a híd és ha még hozzáteszem, hogy a kollektív szellem nagyszerű, akkor azt is hozzátehetem, nem volna éppen baj, ha néhány értelmiségi jól végzett munkája mellett belekóstolna a mozgalmi életbe is. (De ez a néhány értelmiségi szaki, van annyira néhány, hogy szóra azért érdemes.)

De maradjunk a tárgynál, mert úgye jeleztem a címben, hogy a jövőbe nézek, mint Verne Gyula, bár az én dolgom könnyebb, mert nem a kisujjamból szopom az állításokat.

November hetedikén készen lesz az összkomfortos híd, amilyet még nem látott Budapest és a Duna vallomása szerint élvezet Dunának lenni ilyen híd alatt.

A legtöbb ember azt hiszi, hogy a hídra rálép az egyik végén, lelép a másikon és a híd is, a gyalogjáró is megtette kötelességét. Viszont bocsássanak meg a többi hidak, de a Sztálin-híd néhány eddig nem ismert kellemességet tartogat a járókelők részére.

Tegyük fel például, hogy iksz ipszilon átmegy Budáról Pestre és pont a közepén eszébe jut, hogy yoghurtot akar inni, bemegy a tejcsárdába és mámorosra szívhatja magát, akár Pali bácsi a szekszárdi borpincében. Egyébként a híd alatt a tejcsárda mellett lesz halászcsárda is, ahol frissen halott halakat sütnek paprikás zsírban és virágcsárda is lesz, ahol tán még tengeri herkentyűt is lehet majd kapni. Szóval élvezet lesz hídjárónak lenni, különösen aki szeret sokat gyalogolni, mert hosszú lesz a híd, mint a leghosszabb nyári nap Balatonlellén.

Csak aludni nem lehet majd a híd alatt, de miután ez amerikai szokás, mi továbbra sem híddal fogunk takarózni.

Sajnos nem emlékszem már pontosan, mit mondott Fogarasi gyártásvezető mérnök elvtárs, hogy mi lesz még a hídon, (mert én nagyon hátul álltam, mikor az emlékezőtehetséget osztogatták) és csak az jut eszembe, hogy lesz trafik, garázs, még borbély is lesz, ami nagyon helyes, hisz úgyis kinő a szakáll, amíg az ember az egyik oldalról a másikra ér. (Ha gyalog megy, és nem villamoson.)

Majdnem elfelejtettem, hogy szép helyiséget kap a hídbiztos, s erről jut eszembe, hogy hídbiztos is lesz, aki bizonyára a hídra és a híd rendjére fog felügyelni, s gondolom, törődni fog azzal is, hogy a járókelők jól érezzék magukat.

— A kedves elvtársam, — mondja majd a hídbiztos, — hogy érezte magát itt nálunk?

— Ó kérem — mondja a járókelő — igazán remekül, csak az a baj, nagyon teleraktam a gyomrom és otthon nem tudok vacsorázni.

— Hehehe — mondja majd a hídbiztos, örülök, hogy jól érzi magát a mi „kis" hídunkon.

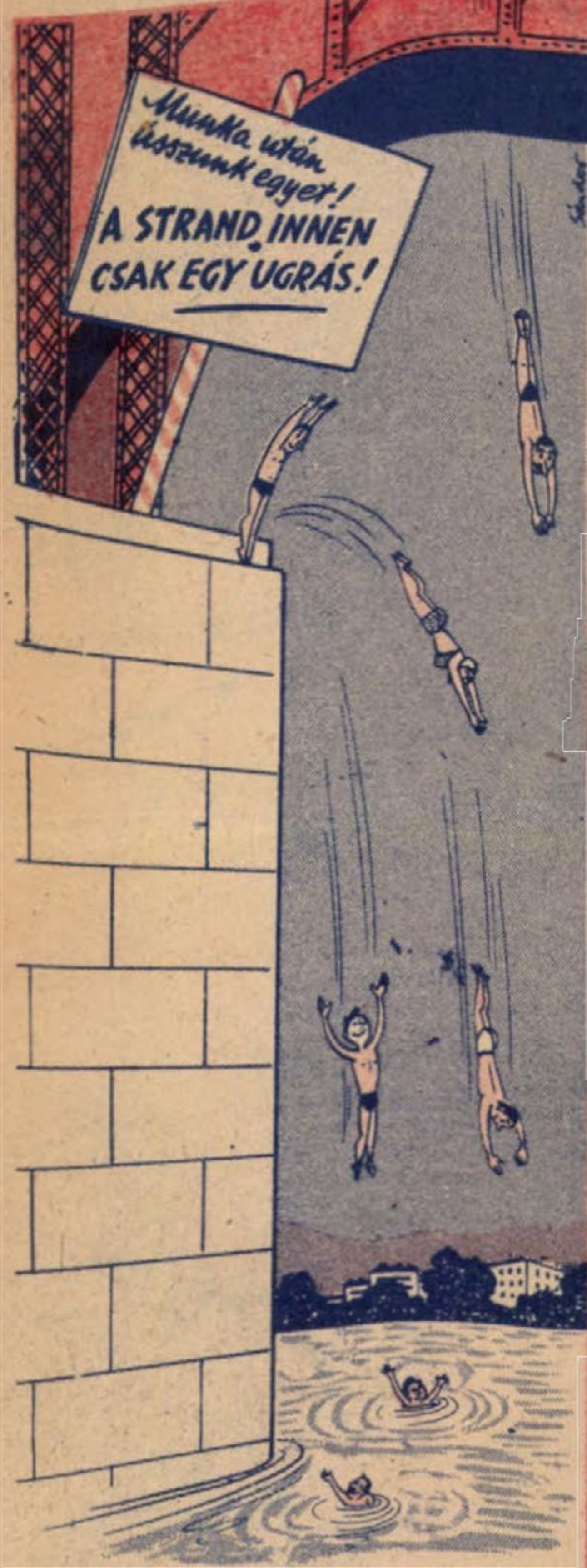
Most pediglen közlöm az esetleg létező kételkedőkkel, hogy egy szem betű nem sok, annyit nem hazudtam és a színtiszta igazság beszél belőlem. És különben is nemsokára találkozunk a Sztálin-híd avatásánál, ahol mindenki saját szemével csodálhatja azt, aminek én most a körvonalait láthattam. Ezen ünnepélyes alkalomkor ötször-hatszor végignyargalok a hídon, utána hazamegyek, lefekszem s azt álmodom, hogy még sok ilyen Sztálin-hídhoz hasonló hídat fogunk építeni.

Egyébként, mi az hogy álmodom, minden álmodozás nélkül tudom, hogy a Dunára, a Tiszára, a Rábára, még sok-sok ilyen szép hídat fogunk építeni.

(n)

Fogarasi Frigyes, gyártásvezető mérnök

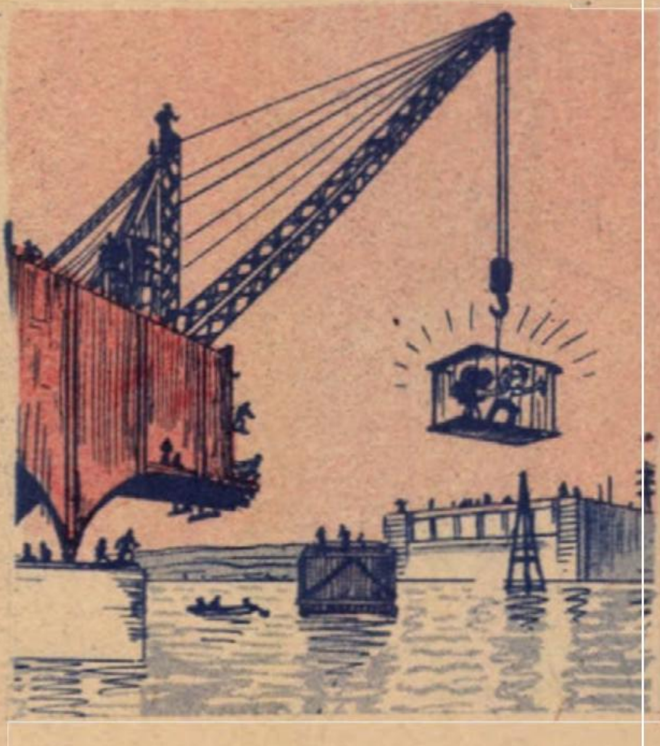

Nagy Pista bácsi tengeri ember, ugyanis harmincöt éven át cirkált a különböző vizeken ide-oda, ismerte hét tenger minden ördögét, akarom mondani zátonyát, hajóját, matrózát és kapitányát.

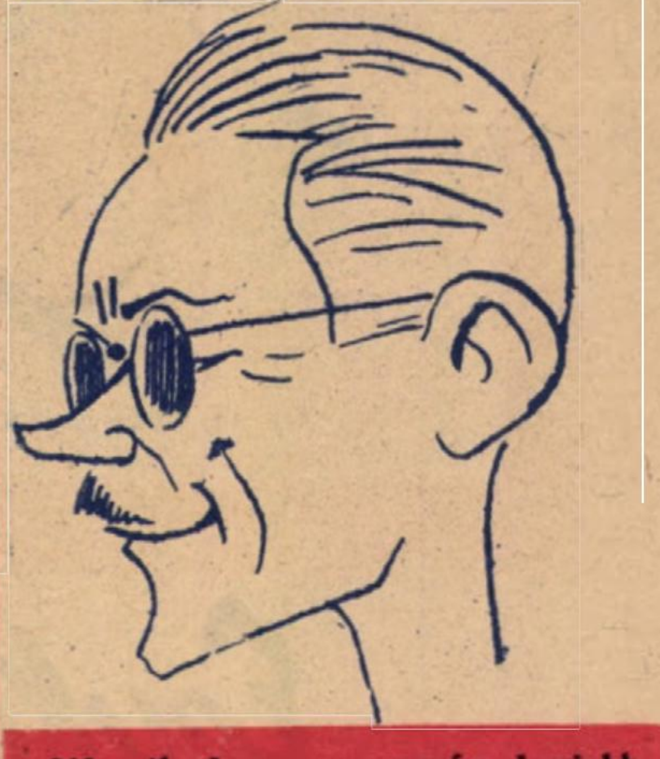
Ma már csak tengersok élménye maradt a tengerből, na meg egy kis ladik, amivel a híd építéséhez fuvaroz anyagot.

Egyébként a műhelybizottság helyettes kapitánya, izé titkára, s mint ilyent a legénység, illetve a híd dolgozói nagyon megfelelőnek tartják.

Érdekes az is, hogy a hídnál több volt hajós dolgozik, ami bebizonyítja azt a régi ismeretlen közmondást, hogy a híd és a hajósok vonzzák egymást.

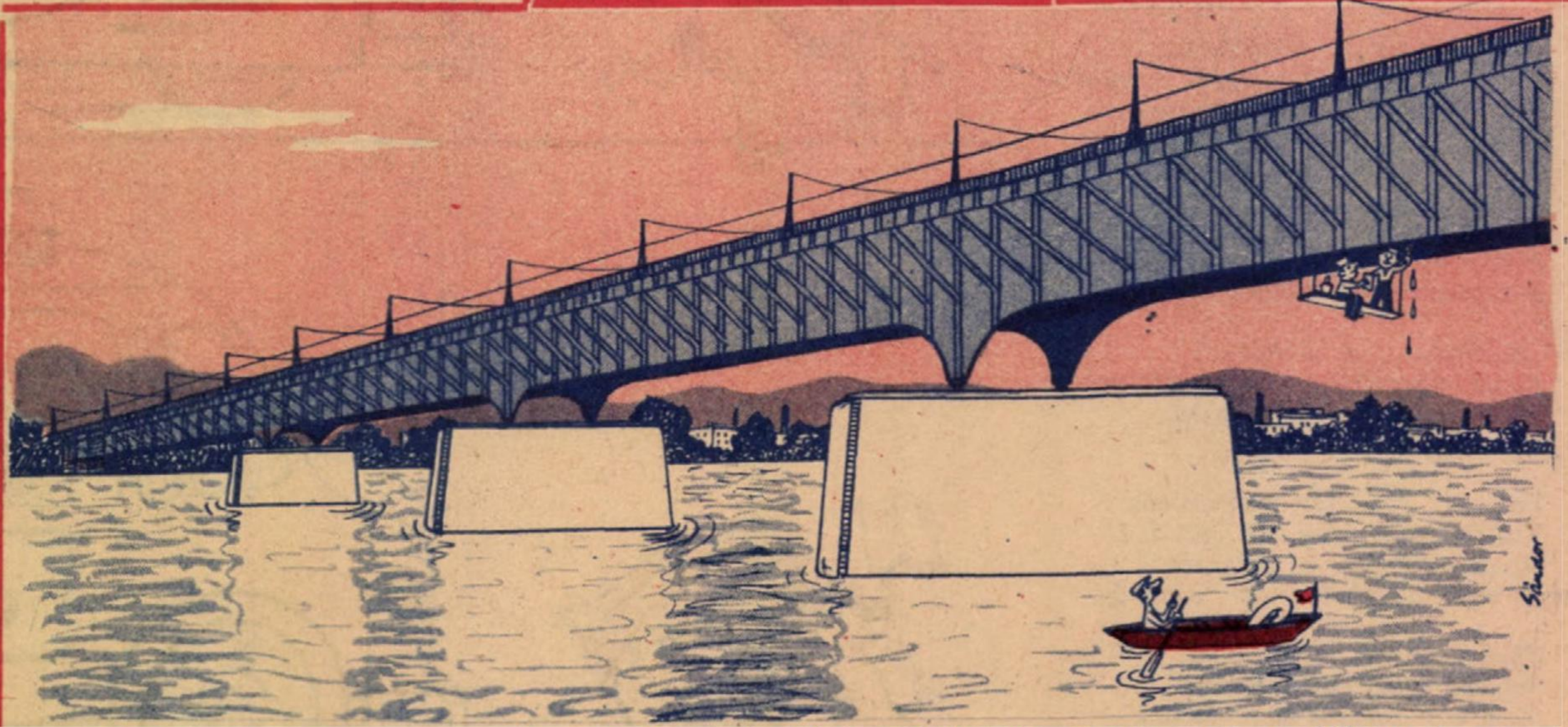
Az épülő hídnak sok vendége akad, szinte nap-nap után keresik fel újságírók, rajzolók. Nemrégiben a Magyar Filmhíradó riportere járt kinn, hogy riportot készítsen. Hogy a hídhoz méltó szép képeket készíthessen, a filmriportert kalitkába zárták és egy darun kilógatták a Duna fölé. Amikor az illető végül is újra földet ért, kijelentette, hogy ilyen izgalmas riportja még nem volt.

Németh Imre az ország legjobb vasbeton szerelője, aki nem vet kalapácsot, mint nagyhírű névrokona, de ha az olimpián szerepelt volna a vasbetonszerelés, akkor egy olimpiai bajnoksággal többet szereztünk volna.

Détár Erzsébet, aki szintén a vasbeton szerelésben bizonyítja be, hogy a nők minden vonalon megállják helyüket.

A hidépítés veszélyes üzem. Az emberélet pedig mindennél drágább. Ezért nem is csodálkoztunk azon, hogy a főtartókat mázoló munkásra egy ladikos ember vigyázott a vizen, hogy kimentse, ha vízbe esne. A mázoló azonban — aki edzve van a hasonló magasságokhoz — vidáman mázolt, legföljebb az az aggodalom zavarta, hogy a ladikos ember ott lenn örvénybe kerül. Mert a csónakázás is veszélyes üzem.